



Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
PAOLO MENGOZZIEGO
przedstawiona w dniu 3 października 2018 r.¹

Sprawa C-466/16 P

**Rada Unii Europejskiej
przeciwko**

Marquis Energy LLC

Odwołanie – Dumping – Przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki –
Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 157/2013 – Rozporządzenie
(WE) nr 1225/2009 – Legitymacja procesowa producenta nieeksportującego –
Bezpośrednie oddziaływanie

I. Wstęp

1. W niniejszym odwołaniu Rada Unii Europejskiej wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 czerwca 2016 r., Marquis Energy/Rada, (T-277/13, niepublikowany, EU:T:2016:343), w którym Sąd, po pierwsze, uznał dopuszczalność wniesionej przez Marquis Energy LLC skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 157/2013 z dnia 18 lutego 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki², a po drugie, stwierdził nieważność tego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy ono Marquis Energy.

2. Jak przedstawię w ramach analizy pierwszej części pierwszego zarzutu odwołania Rady, uważam, że Sąd niesłusznie stwierdził, że sporne rozporządzenie bezpośrednio dotyczyło Marquis Energy. W związku z tym zaskarżony wyrok powinien moim zdaniem zostać uchylony, a skarga w pierwszej instancji oddalona.

3. Jeżeli Trybunał podzieli moją analizę, nie będzie konieczne orzekanie w kwestii zarzutów co do istoty podniesionych przez Radę, które, tak jak w równoległej sprawie C-465/16 P (Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association), w której przedstawiam również opinię w dniu dzisiejszym, mają doprowadzić do stwierdzenia, że Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej³ (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), w świetle przepisów porozumienia

¹ Język oryginału: francuski.

² Dz.U. 2013, L 49, s. 10, zwane dalej „spornym rozporządzeniem”.

³ Dz.U. 2009, L 343, s. 51.

o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT)⁴ (zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym WTO”). W rezultacie ograniczę się do odesłania do uwag przedstawionych pomocniczo w związku z tymi zarzutami w ramach opinii przedstawionej przez mnie w sprawie C-465/16 P (Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association).

II. Streszczenie okoliczności powstania sporu i wyrok Sądu

4. Okoliczności powstania sporu zostały opisane przez Sąd w pkt 1–14 zaskarżonego wyroku. Wyłączenie informacji niezbędne do zrozumienia argumentów przedstawionych przez strony w ramach odwołania zostaną powtórzone poniżej.

5. W związku z otrzymaną skargą Komisja Europejska opublikowała w dniu 25 listopada 2011 r., zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu do Unii Europejskiej bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki⁵, w którym zapowiedziała, że zamierza skorzystać z metody kontroli wyrywkowej w celu dokonania wyboru producentów eksportujących z USA objętych dochodzeniem.

6. W dniu 16 stycznia 2012 r., Komisja poinformowała pięć spółek – członków Growth Energy i Renewable Fuels Association, tj. Marquis Energy, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC oraz Platinum Ethanol LLC, że zostały one wybrane do próby producentów eksportujących⁶.

7. W dniu 24 sierpnia 2012 r., Komisja przekazała Marquis Energy dokument w przedmiocie ujawnienia tymczasowych ustaleń, informując o dalszym prowadzeniu postępowania bez nałożenia ceł tymczasowych oraz rozszerzeniu go na przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem. W dokumencie tym wskazano, że na tym etapie nie jest możliwa ocena, czy wywóz bioetanolu pochodzącego z USA odbywał się po cenach dumpingowych, ze względu na to, że producenci objęci próbą nie dokonywali rozróżnienia pomiędzy sprzedażą krajową a sprzedażą eksportową oraz że cała ich sprzedaż była realizowana przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem mające siedzibę w USA, które następnie mieszały bioetanol z benzyną i go odsprzedawały.

8. W dniu 6 grudnia 2012 r. Komisja wysłała do Marquis Energy dokument w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, w którym na podstawie danych niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem analizowała istnienie dumpingu powodującego szkodę dla przemysłu unijnego oraz rozważała nałożenie ostatecznych ceł według ogólnokrajowej stawki w wysokości 9,6% na okres trzech lat.

9. Na podstawie rozporządzenia podstawowego w dniu 18 lutego 2013 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie nakładające cło antydumpingowe na bioetanol zwany „etanolem paliwowym”, według ogólnokrajowej stawki 9,5% na okres pięciu lat.

10. Sąd wskazał także, że po pierwsze w motywach 12–16 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła, iż dochodzenie wykazało, iż żaden z producentów objętych próbą nie wywoził bioetanolu na rynek unijny i to nie amerykańscy producenci bioetanolu, ale przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem wywoziły ten produkt do Unii, w związku

4 Dz.U. 1994, L 336, s. 103.

5 Dz.U. 2011, C 345, s. 7.

6 W przeciwieństwie do Marquis Energy, czterech pozostałych ww. producentów nie wnieśli odrębnej skargi o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia, ale byli reprezentowani przed Sądem przez stowarzyszenia zawodowe Growth Energy i Renewable Fuels Association. W swym wyroku z dnia 9 czerwca 2016 r., Growth Energy i Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, EU:T:2016:340), Sąd uwzględnił skargę wniesioną przez te dwa stowarzyszenia. Wyrok ten jest przedmiotem odwołania analizowanego w mojej opinii z dnia dzisiejszego w sprawie C-465/16 P Conseil/Growth Energy i Renewable Fuels Association.

z czym, aby przeprowadzić dochodzenie Rada oparła się na danych dwóch przedsiębiorstw handlowych/zajmujących się mieszaniem, które zgodziły się współpracować w dochodzeniu (pkt 16 zaskarżonego wyroku). Po drugie, Sąd podniósł, że w motywach 62–64 zaskarżonego rozporządzenia Rada wyjaśniła, iż uznała za stosowne ustalenie ogólnokrajowego marginesu dumpingu, gdyż z uwagi na strukturę sektora bioetanolu i sposób, w jaki produkt objęty postępowaniem był produkowany, sprzedawany na rynku USA i wywożony do Unii, ustalenie indywidualnych marginesów dumpingu dla producentów w USA było niewykonalne (pkt 17 zaskarżonego wyroku).

11. W dalszej kolejności Sąd orzekł w przedmiocie *dopuszczalności* skargi wniesionej przez Marquis Energy będącej producentem bioetanolu.

12. W pkt 55–67 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, po pierwsze, że sporne rozporządzenie *dotyczy bezpośrednio* Marquis Energy, oddalając przy tym w pkt 69–80 zaskarżonego wyroku szereg argumentów przedstawionych przez Radę i Komisję Europejską na poparcie przeciwnego stanowiska.

13. W pkt 81–92 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że sporne rozporządzenie *dotyczy indywidualnie* Marquis Energy, oddalając przy tym w pkt 93–106 zaskarżonego wyroku argumenty przedstawione przez Radę i Komisję na poparcie przeciwnego stanowiska, a także inne zarzuty tych instytucji co do dopuszczalności skargi zbadane w pkt 107–118 zaskarżonego wyroku.

14. Co do *istoty* w oparciu o analizę przeprowadzoną w pkt 121–168 zaskarżonego wyroku, Sąd uwzględnił drugą część zarzutu pierwszego podniesionego przez Marquis Energy, dotyczącą naruszenia w spornym rozporządzeniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i w rezultacie stwierdził nieważność spornego rozporządzenia, w zakresie w jakim dotyczyło ono Marquis Energy, bez badania pozostałych części tegoż zarzutu ani pozostałych dziewięciu zarzutów powołanych przez Marquis Energy w pierwszej instancji.

15. W istocie Sąd orzekł, że Rada błędnie uznała, że na mocy art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego mogła przyjąć ogólnokrajowy margines dumpingu i nie była zobowiązana do obliczenia indywidualnych marginesów dumpingu dla każdego amerykańskiego producenta objętego próbą w spornym rozporządzeniu.

16. W tym celu Sąd zauważył, po pierwsze, że poprzez art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego prawodawca Unii zamierzał wykonać szczególne zobowiązanie podjęte w ramach porozumień WTO, w tym wypadku zawarte w art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO; a zatem art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego powinien być interpretowany zgodnie ze wspomnianymi artykułami (zob. pkt 123–139 zaskarżonego wyroku).

17. Po drugie, Sąd uznał, że w zakresie, w jakim Komisja pozostawiła Marquis Energy w składzie próby producentów i eksporterów amerykańskich, przyznała ona, że spółka ta była „dostawcą” produktu będącego przedmiotem dumpingu, co oznacza, że na podstawie art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego Rada co do zasady była zobowiązana do obliczenia indywidualnego marginesu dumpingu oraz ustanowienia indywidualnego cła antydumpingowego (zob. pkt 140–168 zaskarżonego wyroku).

18. Wreszcie po trzecie, Sąd stwierdził, że jakkolwiek zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego istnieje wyjątek od obliczania kwoty indywidualnego cła, jeżeli „jest to niewykonalne”, co z kolei umożliwia po prostu wskazanie nazwy kraju dostawcy, a tym samym nałożenie ogólnokrajowego cła antydumpingowego, to jednak wykładni pojęcia „niewykonalne” należy dokonywać zgodnie z analogicznym terminem użytym w art. 6.10 i 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO (zob. podobnie pkt 188 zaskarżonego wyroku). Tymczasem na podstawie ostatnich z wymienionych przepisów Sąd orzekł, że art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego nie zezwala na żaden wyjątek od obowiązku ustanowienia indywidualnego cła antydumpingowego wobec producenta objętego próbą, który współpracował przy dochodzeniu, jeżeli instytucje uznają, że nie są

w stanie określić dla niego indywidualnej ceny eksportowej (zob. pkt 188, ostatnie zdanie zaskarżonego wyroku). Sąd z tego wywnioskował zatem, że w świetle wyjaśnień przedstawionych przez instytucje, Rada błędnie uznała, iż ustanowienie indywidualnych ceł antydumpingowych dla objętych próbą eksporterów amerykańskich było „niewykonalne” w rozumieniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (pkt 197 zaskarżonego wyroku), przy czym fakt, że instytucje miały trudności z indywidualnym ustaleniem wszystkich zakupów lub porównaniem normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi producentów objętych próbą nie mógł być wystarczający, aby uzasadnić stosowanie tego wyjątku (zob. podobnie pkt 198–200 zaskarżonego wyroku). W związku z tym Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia z powodu naruszenia art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim dotyczyło ono Marquis Energy.

III. Żądania stron

19. Rada tytułem żądania głównego wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie skargi wniesionej w pierwszej instancji przez Marquis Energy;
- obciążenie Marquis Energy kosztami całego postępowania.

20. Rada tytułem żądania ewentualnego wnosi do Trybunału o:

- przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach w obu instancjach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

21. Tytułem żądania głównego Komisja wnosi do Trybunału o

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji jest niedopuszczalna
- obciążenie Marquis Energy kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

22. Tytułem żądania ewentualnego Komisja wnosi do Trybunału o

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie drugiej części zarzutu pierwszego podniesionego przez Marquis Energy w pierwszej instancji oraz przekazanie Sądowi do ponownego rozpoznania skargi w pozostałym zakresie;
- rozstrzygnięcie o kosztach w obu instancjach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

23. Marquis Energy wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania w całości;
- obciążenie Rady kosztami całego postępowania.

IV. Ocena

24. Rada, popierana przez Komisję, podnosi trzy zarzuty na poparcie odwołania. Pierwszy z nich dotyczy dopuszczalności skargi w pierwszej instancji i jest oparty na błędnej wykładni art. 263 akapit czwarty TFUE, a także naruszeniu obowiązku uzasadnienia w zaskarżonym wyroku. Pozostałe dwa zarzuty dotyczą ocen co do istoty sporu dokonanych przez Sąd i oparte są na błędnej wykładni i błędnym stosowaniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. Jak zauważyłem na wstępie ograniczę się do zbadania pierwszej części zarzutu pierwszego odwołania Rady w zakresie w jakim uważam, że należy go uwzględnić oraz w rezultacie uchylić zaskarżony wyrok.

25. Przed rozważeniem odwołania Rady należy jednak ustosunkować się do argumentów podniesionych przez Komisję w duplice, zgodnie z którymi odpowiedź na odwołanie przedłożona przez Marquis Energy jest niedopuszczalna.

A. W przedmiocie niedopuszczalności odpowiedzi na odwołanie przedłożonej przez Marquis Energy

1. Argumenty Komisji

26. Komisja twierdzi, że odpowiedź na odwołanie złożona przez Marquis Energy została podpisana elektronicznie przez osobę, której status adwokat ani pełnomocnictwo nie zostały przedstawione. Okoliczności te powinny zatem prowadzić, w braku sprostowania, do stwierdzenia niedopuszczalności odpowiedzi na odwołanie.

2. Ocena

27. Argument Komisji powinien moim zdaniem zostać oddalony jako niemający poparcia w faktach.

28. Przypominam, że zgodnie z art. 119 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającego zastosowanie do odpowiedzi na odwołanie na podstawie art. 173 § 2 tego regulaminu, adwokaci lub radcowie prawni są zobowiązani złożyć w sekretariacie stosowny dokument urzędowy lub pełnomocnictwo udzielone przez stronę, którą reprezentują.

29. Ponadto, zgodnie z art. 44 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem w celu skorzystania z przywilejów, immunitetów i ułatwień określonych w art. 43 wspomnianego regulaminu, przed wniesieniem skargi adwokaci lub radcy prawni muszą przedstawić umocowanie udzielone przez stronę, którą reprezentują, jeżeli jest ona osobą prawną prawa prywatnego.

30. Wynika z tego, że w celu skutecznego reprezentowania osoby prawnej prawa prywatnego przed Trybunałem, w tym w ramach odwołania, adwokat lub radca prawny musi posiadać stosowny dokument urzędowy lub pełnomocnictwo udzielone przez stronę.

31. W niniejszym przypadku niezależnie od statusu osoby, która złożyła drogą elektroniczną w sekretariacie Sądu odpowiedź na odwołanie Marquis Energy za pomocą konta dającego jej dostęp do aplikacji „e-Curia”⁷, należy zauważyć, że to P. Vander Schueren, której status adwokata ani udzielone pełnomocnictwo, nie zostały przez Komisję zakwestionowane podpisała oryginał rzeczonych odpowiedzi na odwołanie.

⁷ W szczególności zgodnie z decyzją Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 września 2011 r. w sprawie składania i doręczania dokumentów procesowych za pośrednictwem aplikacji e-Curia (Dz.U. 2011, C 289, s. 7).

32. W rezultacie zarzut Komisji nie ma poparcia w faktach. Odpowiedź na odwołanie złożona przez Marquis Energy jest zatem w pełni dopuszczalna.

B. W przedmiocie zarzutu pierwszego odwołania, opartego na art. 263 akapit czwarty TFUE oraz naruszeniu obowiązku uzasadnienia

33. W istocie zarzut ten dzieli się na dwie części. W pierwszej części zarzutu pierwszego Rada podnosi, że stwierdzając, iż sporne rozporządzenie dotyczyło *bezpośrednio* Marquis Energy Sąd dokonał nieprawidłowej wykładni tej przesłanki zawartej w art. 263 akapit czwarty TFUE. W drugiej części zarzutu Rada zarzuca Sądowi błędną wykładnię przesłanki *indywidualnego* oddziaływania, o której mówi art. 263 akapit czwarty TFUE, bez wyjaśnienia lub wykazania z jakich powodów Marquis Energy posiadała cechy odróżniające ją od innych amerykańskich producentów bioetanolu.

34. Jak już wspomniałem jestem zdania, że pierwsza część zarzutu Rady powinna zostać uwzględniona, co z uwagi na wymóg kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek dopuszczalności określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE powoduje, że analiza drugiego zarzutu staje się zbędna.

1. Streszczenie argumentów stron w przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego dotyczącej naruszenia prawa w odniesieniu do wniosku, że sporne rozporządzenie bezpośrednio dotyczyło Marquis Energy

35. Rada, popierana przez Komisję podnosi, że Sąd błędnie ocenił przesłankę bezpośredniego oddziaływania ustanowioną w art. 263 akapit czwarty TFUE w zestawieniu z wykładnią dokonywaną przez Trybunał nie tyle stwierdzając, że sporne rozporządzenie wywierało bezpośrednie skutki na sytuację prawną Marquis Energy, ale wykazując co najwyżej pośredni skutek na sytuację gospodarczą tej spółki, która nie eksportuje swoich produktów na rynek Unii. Tymczasem zdaniem wspomnianych instytucji w szczególności w wyroku z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisja (C-456/13 P, EU:C:2015:284) Trybunał oddalił tezę, że aby spełnić warunek bezpośredniego oddziaływania wystarczy wykazać, że sporny środek wywiera skutki czysto gospodarcze lub stawia podmioty gospodarcze w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej. W niniejszej sprawie naruszenia prawa przez Sąd dotyczą w szczególności pkt 72, 73, 76, 78 i 79 zaskarżonego wyroku. Komisja dodaje, że w ramach stosowania orzecznictwa dotyczącego przesłanki bezpośredniego oddziaływania, w pkt 56–67 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, iż aby ustalić taki wpływ wystarczy, aby Marquis Energy wytwarzała produkt, który w przypadku wywozu przez osobę trzecią do Unii podlegał cłu antydumpingowemu. Takie podejście myli to co bezpośrednie z pośrednim, a prawne z gospodarczym. Zdaniem Komisji podjęte w pismach do Trybunału próby Marquis Energy zagmatwania faktów opisanych w zaskarżonym wyroku nie wpływają w żaden sposób na tę analizę.

36. Marquis Energy odpowiedziała po pierwsze, że Rada zwróciła się do Trybunału o ponowną ocenę ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, co nie należy do właściwości sądu rozpoznającego odwołanie. A zatem zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w pkt 66 i 76 zaskarżonego wyroku są niedopuszczalne. Po drugie, Marquis Energy uważa, że fakt, iż znaczące ilości bioetanolu produkowane przez nią były wywożone do Unii i że została ona zidentyfikowana jako producent/eksporter w spornym rozporządzeniu wystarcza, aby Sąd stwierdził, iż rozporządzenie to dotyczyło jej bezpośrednio. Sąd słusznie uznał, że Marquis Energy to amerykański producent bioetanolu eksportujący swoje towary do Unii i z uwagi na to, że cła antydumpingowe obciążły jej produkcję wpłynęło to na sytuację prawną tej spółki. W każdym razie, ponieważ producenci objęci próbą wzięli, że ich sprzedaż była przeznaczona na wywóz do Unii za cenę eksportową, fakt, że nie była to sprzedaż bezpośrednia, nie miał znaczenia. Zdaniem Marquis Energy oddziaływanie byłoby

podobnie bezpośrednio w sytuacji potencjalnego eksportera produktu objętego postępowaniem w Unii. Ponadto orzecznictwo Trybunału przytoczone przez instytucje na poparcie ich twierdzeń nie ma znaczenia dla sprawy, ponieważ nie obejmuje kryterium bezpośredniego oddziaływania i dotyczy nieporównywalnych stanów faktycznych.

2. Ocena

37. Jak Sąd słusznie przypomniał w pkt 44 zaskarżonego wyroku, co jest zresztą bezsporne w niniejszej sprawie – pojęcie bezpośredniego oddziaływania, o którym mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE wymaga łącznego spełnienia dwóch kryteriów. Po pierwsze, sporny akt powinien mieć *bezpośredni wpływ na sytuację prawną* osoby wnoszącej o stwierdzenie jego nieważności. Po wtóre, rzeczony akt nie powinien pozostawiać żadnego zakresu swobodnego uznania adresatom, których obowiązkiem jest jego wdrażanie, co powinno mieć charakter czysto automatyczny i powinno wynikać z samego uregulowania prawa Unii, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich⁸.

38. W niniejszej sprawie samo stosowanie pierwszego kryterium, czyli bezpośredniego wpływu spornego rozporządzenia na sytuację prawną Marquis Energy stanowi przedmiot zarzutów Rady i Komisji wobec zaskarżonego wyroku.

39. W tym względzie należy na wstępie oddalić twierdzenia Marquis Energy, zgodnie z którymi pierwsza część zarzutu pierwszego odwołania wniesionego przez Radę zmierza do podważenia przed Trybunałem ustaleń i ocen w zakresie okoliczności faktycznych dokonanych przez Sąd.

40. Jak bowiem wyjaśnię bardziej szczegółowo, Rada całkiem poprawnie zrozumiała założenia faktyczne, na których Sąd oparł swoją ocenę prawną, że sporne rozporządzenie bezpośrednio dotyczyło Marquis Energy, a który to wniosek został zakwestionowany przez instytucje. Przeciwnie, to raczej Marquis Energy kilkakrotnie próbowała w swoich pismach przeinaczać twierdzenia i oceny okoliczności faktycznych dokonywane przez Sąd w zaskarżonym wyroku.

41. Wyjaśnię, co mam na myśli.

42. Strony sporu przed Sądem długo debatowały, czy pięciu producentów amerykańskich bioetanolu objętych próbą w trakcie dochodzenia, w tym Marquis Energy, wywoziło produkowany przez nich bioetanol do Unii, czy przeciwnie, wywozu dokonywały niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem.

43. Jak przypomniał Sąd w pkt 57 zaskarżonego wyroku, sporne rozporządzenie uściślało, że ponieważ żaden z pięciu producentów objętych próbą sam nie wywoził bioetanolu na rynek unijny, to sprzedawali go oni na rynku wewnętrznym (amerykańskim) niepowiązanym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, które następnie mieszały bioetanol z benzyną i odsprzedawały na rynku krajowym oraz na wywóz, w szczególności do Unii.

44. Ze swoich rozważań w pkt 58–65 zaskarżonego wyroku, które nie zostały zakwestionowane w rozważanym tu odwołaniu, Sąd wywiódł wniosek w pkt 66 tego wyroku, że „w dostateczny sposób wykazano, iż znaczne ilości bioetanolu, które zostały nabyte w okresie objętym dochodzeniem przez osiem przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem od pięciu amerykańskich producentów bioetanolu objętych próbą w tym [Marquis Energy], w znacznej części zostały wywiezione do Unii. [...]”.

⁸ Zobacz podobnie, w szczególności wyrok z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja (C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, pkt 66) i postanowienie z dnia 10 marca 2016 r., SolarWorld/Komisja (C-142/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:163, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

45. Przy wykorzystaniu formy bezosobowej i pośredniej, obecnej zresztą wcześniej w pkt 60 zaskarżonego wyroku („[...] znaczna ilość bioetanolu pochodzącego od [Marquis Energy] była regularnie wywożona do Unii w okresie objętym dochodzeniem”), Sąd nie orzekł nawet w sposób dorozumiany, wbrew twierdzeniom Marquis Energy przed Trybunałem, że przedsiębiorstwa te same prowadziły wywóz do Unii.

46. Jak wynika bowiem niewątpliwie z pkt 66 zaskarżonego wyroku, Sąd uznał, że bioetanol produkowany przez Marquis Energy został „nabyty” przez objęte dochodzeniem niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami, przed jego wywozem przez te przedsiębiorstwa w dużej części do Unii. Jak podnosi Komisja, Sąd jedynie stwierdził, że bioetanol produkowany przez Marquis Energy został przewieziony w sposób pośredni na rynek Unii, tj. za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami po jego zmieszaniu z benzyną.

47. Z żadnego fragmentu zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd przyznał amerykańskim producentom bioetanolu status eksportera. Brak uznania takiego statusu wynika w sposób wyraźny z pkt 72 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd uznał, że nałożenie ceł antydumpingowych na dany produkt przywieziony do Unii może mieć „istotny wpływ” na producenta, „nawet jeśli nie ma on statusu eksportera tych produktów”. Takie podejście znajduje dalej potwierdzenie w pkt 73 tego wyroku, na podstawie którego Marquis Energy „produkowała bioetanol w stanie czystym w okresie objętym dochodzeniem i to jej produkty przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami mieszały z benzyną i wywoziły do Unii”.

48. Wynika z tego, że wbrew temu co twierdzi Marquis Energy, Rada podobnie jak Komisja w żaden sposób nie zwracają się do Trybunału o ponowną ocenę okoliczności faktycznych. Przeciwnie, wskazane instytucje dokonują rzetelnej lektury istotnych punktów zaskarżonego wyroku.

49. Krytyka Rady oraz Komisji ogranicza się do zakwestionowania wyводу prawnego dokonanego przez Sąd, zgodnie z którym nałożenie ceł antydumpingowych przewidziane przez sporne rozporządzenie wywołało w istocie bezpośrednio skutki na *sytuację prawną* Marquis Energy ze względu na jej status amerykańskiego producenta bioetanolu, którego część produkcji była wywożona do Unii.

50. Otóż uważam, że krytyka tej treści jest uzasadniona, ponieważ powody, dla których Sąd stwierdził, iż sporne rozporządzenie wywiera bezpośredni wpływ na sytuację prawną Marquis Energy, były moim zdaniem niewystarczające i błędne.

51. Przypominam przede wszystkim, że Sąd w pkt 67 zaskarżonego wyroku wywiódł z oceny zawartej w pkt 60–66 rzeczonoego wyroku, że sporne rozporządzenie dotyczyło bezpośrednio Marquis Energy, w szczególności w rozumieniu orzecznictwa wskazanego w pkt 44 tego wyroku, podczas gdy w pkt 69–79 tego wyroku Sąd po kolei oddalił zarzuty wobec tego twierdzenia przedstawione przez Radę i Komisję.

52. Punkty 60–65 zaskarżonego wyroku dotyczą jedynie kwestii miejsca przeznaczenia, objętości i cech produkcji bioetanolu przez amerykańskich producentów objętych próbą w tym Marquis Energy. Jak już wspomniano, w pkt 66 zaskarżonego wyroku Sąd z powyższych rozważań wywnioskował, że zostało wykazane w dostateczny sposób, iż duża ilość bioetanolu zakupiona od producentów objętych próbą przez niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami w znacznej części została wywieziona do Unii.

53. Nawet jeżeli tego rodzaju oceny natury ekonomicznej nie są nieprawidłowe, a w każdym razie nie zostały podważone przez Radę, to są one niewystarczające, aby wykazać, co zasadniczo przyznał Sąd w pkt 67 zaskarżonego wyroku, że cła antydumpingowe nałożone w spornym rozporządzeniu wpływają *bezpośrednio na sytuację prawną* Marquis Energy.

54. W istocie twierdzenie, zgodnie z którym przed ustanowieniem cła antydumpingowego bioetanol wyprodukowany przez producentów objętych próbą, w tym Marquis Energy, znalazł się na rynku unijnym za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami, które zmieszały go z benzyną nie oznacza jeszcze, że zostało wykazane, iż sytuacja prawna Marquis Energy uległa zmianie wraz z nałożeniem tego cła.

55. W takim razie można by przyjąć, że każdego producenta z państwa trzeciego, którego produkty trafiają na rynek unijny bezpośrednio dotyczą w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE i zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał, cła antydumpingowe nałożone na te produkty.

56. Tymczasem należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny, gdyż mają zastosowanie do ogółu podmiotów gospodarczych, a zatem, wyłącznie z powodu szczególnych okoliczności, niektóre przepisy tych rozporządzeń mogą dotyczyć bezpośrednio (i indywidualnie) tych *producentów i eksporterów* danego produktu, którym *zarzucane są praktyki dumpingowe na podstawie danych wynikających z ich działalności handlowej*⁹.

57. Sama okoliczność, że dany produkt znajduje się na rynku unijnym nawet w dużej ilości nie wystarcza dla stwierdzenia, iż w przypadku ustanowienia dla tego produktu cła antydumpingowego wpływa ono bezpośrednio na sytuację prawną danego producenta.

58. Gdyby tak było, normatywny charakter rozporządzeń antydumpingowych pozbawiony byłby wszelkich podstaw. Innymi słowy, rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe dotyczyłoby wtedy automatycznie i domyślnie każdego producenta produktu objętego cłem antydumpingowym z uwagi na jego obiektywny status producenta tegoż produktu.

59. Fakt, że dany producent uczestniczył w dochodzeniu w charakterze producenta objętego próbą wykorzystaną w postępowaniu, które doprowadziło do przyjęcia spornego rozporządzenia nie zmienia tej oceny. Objęcie danego przedsiębiorstwa reprezentatywną próbą w ramach dochodzenia prowadzonego przez Komisję może co najwyżej wskazywać na indywidualne oddziaływanie na podmiot¹⁰. Nie oznacza to, że ustanowienie ostatecznych ceł antydumpingowych w konsekwencji przeprowadzonego dochodzenia wpłynęło bezpośrednio na sytuację prawną danego producenta.

60. Wniosek, do którego doszedł przedwcześnie Sąd w pkt 67 zaskarżonego wyroku, tym bardziej podlega krytyce, że jednocześnie Sąd nigdy nie podważał twierdzenia ze spornego rozporządzenia, które zostało przypomniane w pkt 57 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym rzeczeni producenci dokonywali sprzedaży na rynku wewnętrznym (w USA) dla niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami w celu odsprzedaży przez te przedsiębiorstwa, zarówno na wewnętrzny rynek amerykański, jak i na wywóz, oraz twierdzenia z pkt 65 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym nie było możliwe porównanie normalnych wartości z odnośnymi cenami eksportowymi. Są to twierdzenia, które potwierdzają stanowisko instytucji, według którego Marquis Energy sprzedawała swoje produkty *na rynku krajowym USA* wspomnianym przedsiębiorstwom handlowym/przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniami i nie miała żadnego wpływu na przeznaczenie produktu ani na ustalanie jego ceny eksportowej.

61. Nie jest także przekonująca ocena Sądu przedstawiona w pkt 70–74 i 76–79 zaskarżonego wyroku, oddalająca argumenty przedstawione przez Radę i Komisję w odniesieniu do wniosku Sądu zawartego w pkt 67 zaskarżonego wyroku.

⁹ Zobacz w szczególności, podobnie wyroki: z dnia 14 marca 1990 r., Gestetner Holdings/Rada i Komisja (C-156/87, EU:C:1990:116, pkt 17); z dnia 16 kwietnia 2015 r., TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo).

¹⁰ Zobacz podobnie, wyrok z dnia 28 lutego 2002 r., BSC Footwear Supplies i in./Rada (T-598/97, EU:T:2002:52, pkt 61) i postanowienie z dnia 7 marca 2014 r., FESI/Rada (T-134/10, niepublikowany, EU:T:2014:143, pkt 58).

62. Po pierwsze, rozważania Sądu przedstawione w pkt 70–72 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którymi co do zasady bezpośrednio oddziaływanie na przedsiębiorcę przez rozporządzenie nakładające cła antidumpingowe nie zależy od jego statusu producenta lub eksportera, bowiem na producenta nie będącego eksporterem wywiezionych produktów podlegających cłu antidumpingowemu nałożone na odnośny produkt cła mogą wywierać „istotny wpływ”, nie odpowiadają ostatecznie na pytanie dotyczące bezpośredniego wpływu na sytuację prawną Marquis Energy poprzez nałożenie ceł antidumpingowych w spornym rozporządzeniu.

63. Oczywiście jestem gotów przyznać, że posiadanie samego statusu producenta przez dane przedsiębiorstwo nie wystarcza, aby wykluczyć ipso iure spełnienie warunku bezpośredniego oddziaływania na to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

64. Jednakże Sąd nie wyjaśnił, dlaczego sytuacja prawna producenta z państwa trzeciego, który sprzedaje swoje produkty wyłącznie na rynku krajowym tego państwa innym przedsiębiorstwom, które po dodaniu innej substancji następnie odsprzedają ten produkt na rynku wewnętrznym oraz na rynkach eksportowych, może bezpośrednio ulec zmianie w wyniku nałożenia na ten produkt ceł antidumpingowych obowiązujących na rynku unijnym. W tym względzie okoliczność, że w pkt 72 zaskarżonego wyroku Sąd użył zwrotu „istotny wpływ”, który odnosi się do przesłanki indywidualnego oddziaływania, nie zaś do przesłanki bezpośredniego oddziaływania, zdaje się wskazywać nie tylko na przybliżoną ocenę terminologiczną, lecz co bardziej istotne na brak rzeczywistej oceny wpływu nałożenia cła antidumpingowego na sytuację prawną amerykańskich producentów bioetanolu objętych próbą, która odnosi się do przesłanki bezpośredniego oddziaływania ustanowionej w art. 263 akapit czwarty TFUE, a także argumentu instytucji, zgodnie z którym sporne rozporządzenie wywiera jedynie pośredni wpływ o charakterze gospodarczym na sytuację tych producentów, w tym Marquis Energy.

65. Podobne rozważania odnoszą się także do oceny Sądu zawartej w pkt 76–78 zaskarżonego wyroku.

66. Po pierwsze, w pkt 76 tego wyroku, który warto przytoczyć w całości, Sąd wyjaśnił, że „[...] nawet przy założeniu, że przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami ponoszą cło antidumpingowe i okazuje się, że łańcuch handlowy bioetanolu zostaje przerwany w taki sposób, iż nie są one w stanie odzyskać cła antidumpingowego od producentów, trzeba jednak przypomnieć, że ustanowienie cła antidumpingowego zmienia warunki prawne, na jakich będzie się odbywał obrót bioetanolem produkowanym przez producentów objętych próbą na rynku unijnym. Zatem w każdym wypadku będzie miało miejsce bezpośrednie i istotne oddziaływanie na pozycję prawną danych producentów na rynku unijnym”. Ponadto w pkt 77 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił również argument Komisji dotyczący jedynie pośredniego wpływu nałożenia cła antidumpingowego na sytuację Marquis Energy, stwierdzając, że Komisja niesłusznie „kwestionuje fakt, iż przedsiębiorstwo w łańcuchu handlowym inne niż [...] ostatni eksporter, co do którego wykazano, że uczestniczy w dumpingu, może zaskarżyć cło antidumpingowe [...]”.

67. Wymienione punkty zaskarżonego wyroku zawierają moim zdaniem dwa błędy co do prawa.

68. Z jednej strony Sąd nie wyjaśnił, w jaki sposób na sytuację prawną producenta z państwa trzeciego, takiego jak Marquis Energy, który sprzedaje swój produkt wyłącznie na *rynku krajowym* tego państwa niepowiązanym przedsiębiorstwom, w przypadku których stwierdzono stosowanie dumpingu, może bezpośrednio wpływać nałożenie ceł antidumpingowych obejmujących produkt eksportowany przez te niepowiązane przedsiębiorstwa, w sytuacji gdy przedsiębiorstwa te nie mogą przenieść cła antidumpingowego na tego producenta.

69. Innymi słowy, jeżeli w przypadku analizowanym przez Sąd w pkt 76 i 77 zaskarżonego wyroku niepowiązane przedsiębiorstwa handlowe/przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem uczestniczą w dumpingu oraz w całości ponoszą koszty cła antydumpingowego nałożonego w zaskarżonym rozporządzeniu na rynku unijnym, nie wyobrażam sobie, w jaki sposób zapłata cła może bezpośrednio oddziaływać na sytuację prawną producentów danego produktu, którzy sprzedają ten produkt wyłącznie na rynku krajowym USA.

70. W takim przypadku jest oczywiście możliwe, jak twierdzi Komisja, aby nałożenie ceł antydumpingowych mogło oddziaływać na wielkość sprzedaży producentów bioetanolu na rynku krajowym USA dla niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych/przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem. W istocie, zakupy tych przedsiębiorstw przeznaczone na wywóz do Unii mogą ulec zmniejszeniu, bez możliwości zrekompensowania sobie takiego spadku zwiększeniem dostaw na krajowy rynek USA lub na rynki eksportowe inne niż unijny. Jednakże są to konsekwencje ekonomiczne, a zatem moim zdaniem nie wystarczają, aby wykazać, że nałożenie ceł antydumpingowych bezpośrednio zmienia sytuację prawną odnośnych producentów na rynku unijnym. W rzeczywistości, w takim przypadku i wbrew temu, co Sąd wskazał w pkt 76 zdanie drugie zaskarżonego wyroku, amerykańscy producenci bioetanolu nie mają „pozycji prawnej” na rynku unijnym.

71. Z drugiej strony, zdaje się, że przynajmniej w sposób dorozumiany Sąd uznał za istotny fakt, iż odnośni producenci uczestniczyli w dochodzeniu prowadzonym przez Komisję. Tymczasem, jak już wspominałem w pkt 64 niniejszej opinii, udział w dochodzeniu może co najwyżej mieć znaczenie przy badaniu spełnienia przesłanki dotyczącej oddziaływania indywidualnego na dane przedsiębiorstwo, a nie przesłanki oddziaływania bezpośredniego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

72. Po drugie, ocena dokonana przez Sąd w pkt 78 zaskarżonego wyroku także nie prowadzi do podważenia dotychczasowych twierdzeń ani do konieczności stwierdzenia, że Sąd słusznie orzekł, iż sporne rozporządzenie dotyczy bezpośrednio Marquis Energy.

73. Z jednej strony, moim zdaniem błędem jest twierdzenie, że „struktura porozumień umownych pomiędzy podmiotami gospodarczymi w łańcuchu handlowym bioetanolu nie ma żadnego wpływu na kwestię, czy producenta bioetanolu bezpośrednio dotyczy [sporne] rozporządzenie” i że wniosek przeciwny „prowadziłby do uznania, że tylko producenta, który sprzedaje swój produkt bezpośrednio importerowi w Unii, może bezpośrednio dotyczyć [rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe] [...], co w żaden sposób nie wynika z rozporządzenia podstawowego”.

74. Otóż z orzecznictwa Trybunału, zresztą prawidłowo przytoczonego przez Sąd w pkt 47 i 48 zaskarżonego wyroku, wynika, że sytuacje, w których Trybunał uznał za dopuszczalne skargi wnoszone przez podmioty gospodarcze na rozporządzenia ustanawiające cła antydumpingowe charakteryzowało w szczególności uwzględnienie specyfiki stosunków handlowych z innymi podmiotami, w szczególności przy ustalaniu ceny eksportowej do Unii.

75. Nie pojmuję zatem, dlaczego specyfika struktury porozumień umownych pomiędzy amerykańskimi producentami bioetanolu a niepowiązanymi przedsiębiorstwami handlowymi/przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniem miałyby zostać wyłączone z tej logiki, nawet jeśli takie uwzględnienie miałyby prowadzić do zanegowania bezpośredniego oddziaływania na tych producentów.

76. Ponadto nie mogę zgodzić się z twierdzeniem, że powyższy wniosek oznaczałby przyznanie bezpośredniego oddziaływania na danego producenta, tylko gdyby sprzedawał swoje produkty bezpośrednio na rynek Unii. Można bowiem założyć wystąpienie innych przypadków, w zależności od konkretnych porozumień handlowych, takich jak sprzedaż pośrednikom/eksporterom powiązanych z danym producentem. W każdym razie, jak zauważył Sąd, fakt, że rozporządzenie podstawowe milczy w tej kwestii, jest bez znaczenia, ponieważ przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności, takiej jak w niniejszej sprawie, uregulowane są w art. 263 akapit czwarty TFUE.

77. Z drugiej strony, wbrew temu, co wskazał Sąd w ostatnim zdaniu pkt 78 zaskarżonego wyroku, stanowisko instytucji, do którego zasadniczo się przyłączam, nie „skutkuje ograniczeniem ochrony prawnej producentów produktów objętych cłami antydumpingowymi tylko na podstawie struktury handlowej wywozów”.

78. Podejście to opiera się, jak wskazałem powyżej, na badaniu przesłanek dotyczących bezpośredniego oddziaływania na tych producentów, które uregulowane zostały w art. 263 akapit czwarty TFUE.

79. Ponadto, jeżeli zgodnie z moją sugestią miałyby zostać stwierdzone, że Sąd naruszył prawo, uznając bezpośrednie oddziaływanie spornego rozporządzenia na Marquis Energy, nie oznaczałoby to, że producent ten jest pozbawiony ochrony prawnej.

80. W rzeczywistości bowiem nic nie stoi na przeszkodzie, aby podmiot gospodarczy, w odniesieniu do którego stwierdzono, że rozporządzenie nakładające cła antydumpingowe bez wątpienia nie dotyczy go bezpośrednio, i indywidualnie podniósł, również w ramach dopuszczenia go do udziału w sprawie, jego nieważność przed sądami państwa członkowskiego rozpoznającymi spór dotyczący zapłaty ceł dla organów celnych lub podatkowych¹¹.

81. Moim zdaniem Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył zatem kilkakrotnie prawo, stwierdzając, że sporne rozporządzenie dotyczyło bezpośrednio Marquis Energy.

82. W związku z tym proponuję, aby Trybunał uwzględnił pierwszą część pierwszego zarzutu odwołania Rady i uchylił zaskarżony wyrok.

83. Zatem jedynie pomocniczo należy zbadać zarzuty co do istoty podniesione przez Radę, popieraną przez Komisję, i oparte na błędnej interpretacji i błędnym stosowaniu art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

84. Jak stwierdziłem na wstępie, ponieważ zarzuty te pokrywają się z zarzutami podniesionymi przez Radę w sprawie C-465/16 P, pozwalam sobie odesłać do poświęconej im subsydiarnej analizy, zawartej w opinii przedstawionej w tejże sprawie w dniu dzisiejszym.

V. W przedmiocie wniesionej do Sądu skargi

85. Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu, Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

86. Uważam, że Trybunał jest w stanie orzec w przedmiocie zakwestionowanej przez Radę dopuszczalności skargi w pierwszej instancji. W tym względzie wystarczy moim zdaniem stwierdzić, że skarga Marquis Energy jest niedopuszczalna, bowiem nie wykazała ona, iż cła antydumpingowe nałożone w spornym rozporządzeniu bezpośrednio oddziaływały na nią w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

¹¹ Zobacz w szczególności podobnie wyrok z dnia 17 marca 2016 r., Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, pkt 23–32 i przytoczone tam orzecznictwo). Przypominam, że w takich okolicznościach Trybunał jest jedynym właściwym organem, który może stwierdzić nieważność aktu Unii i jeżeli sąd, od którego orzeczeń nie służy w prawie krajowym środek zaskarżenia uzna za zasadny co najmniej jeden z zarzutów nieważności aktu Unii, to powinien zawiesić postępowanie i wystąpić do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii ważności: zob. w szczególności, podobne wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r., IATA i ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, pkt 27–32); z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisja (C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 44–48).

VI. W przedmiocie kosztów

87. Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Artykuł 138 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Z kolei art. 140 tegoż regulaminu przewiduje w § 1, że państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty, a w § 3, że Trybunał może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 pokrywa własne koszty.

88. Ponieważ pierwsza część zarzutu pierwszego odwołania Rady powinna moim zdaniem zostać uwzględniona, a skarga w pierwszej instancji oddalona, proponuję orzec, że Marquis Energy pokrywa koszty poniesione przez Radę zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w ramach odwołania, zgodnie z żądaniem tej ostatniej.

89. Ponadto proponuję, aby Komisja pokryła własne koszty poniesione zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania.

VII. Wnioski

90. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł w następujący sposób:

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 czerwca 2016 r., Marquis Energy/Rada, (T-277/13, niepublikowany, EU:T:2016:343) zostaje uchylony.
- 2) Skarga wniesiona w pierwszej instancji zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Marquis Energy pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty w obu instancjach.